

které uváženy v souhrnu nezavdávaly by rozumné příčiny k tomu, aby projev onen byl vykládán jinak než právě jenom ve smyslu obhajoby žalovaného. Žalovaný žádných takových okolností neuvedl; z toho pak, co by bylo jinak předmětem smíru, nelze nic spolehlivě usuzovati; naopak dlužno uznati, že podle slovního znění a také jinak lze onen projev žalobkynin vyložití také tak, že chtějíc snad v zájmu dětí a jejich výživného žalovanému věc usnadniti nežádala výživného pro sebe, to jest neuplatnila tento svůj nárok, ač by jinak byla mohla tak učiniti, a aniž tím jakkoli svému nároku zadala; je nerozhodné, jestliže při tom uvedla, že si na živobytí vydělá sama, což mohlo býti prostě její pohnutkou, proč svůj nárok neuplatnila. Na tom by se nic nezměnilo, kdyby to bylo s odvolacím soudem vykládáno jako uvedení příčiny (spojka »protože«). Ani tak by ještě nebylo jasno o tom, zda měla býti touto doložkou stanovena nějaká podmínka či zda šlo jenom o určení časové. Jestliže pak ve všech těchto směrech zůstávají pochybnosti, pak dlužno ještě také přihlídnouti k předpisu § 915 obč. z. o., když přece u žalobkyně bylo by šlo o to, že by se byla bezúplatně vzdala nároku. Má-li nějaký projev býti hodnocen tak, že se v něm oprávněný nároku vzdal, musí to býti zcela jasné a nepochybné, již proto, že se, obecně vzato, prostě nedá předpokládati, že tak někdo chce učiniti. Nebylo tedy na žalobkyni, aby si byla zajistila ve smíru nějaké výhrady, nýbrž na žalovaném bylo, aby ve smíru jasně, určitě a nepochybně bylo vyjádřeno to, co on za pravou vůli stran, jmenovitě žalobkyně, nyní uvádí, neboť na něm je, aby jak po skutkové tak také po právní stránce náležitě podepřel svou obranu. Jestliže by pak zůstaly třeba jenom pochybnosti, nemohla by býti jeho obrana uznána za opodstatněnou. Nehledíc k tomu, že šlo jenom o právní posouzení, žalobkyně právní stanovisko žalovaného za sporu nijak neuznala, třeba poukazovala k tomu, že se zatím poměry změnily v její neprospěch a že si na výživu již sama nemůže vydělávati. Neuznala ono stanovisko za správné ani v odvolání, protože také tam klade důraz na to, že proti žalovanému nepřevzala ve smíru žádného závazku a že uplatňuje proti němu svůj nárok na výživné jako dosud nerozvedená a nerozloučená manželka, tedy ze zákona. Nižší soudy, vycházejíce z jiného výkladu smíru, ani po průvodní stránce neřešily otázku výše a přiměřenosti požadovaného výživného, proto bylo věc vrátiti soudu procesnímu podle § 510 c. ř. s.

Čís. 17424.

Lhůta k podání návrhu na zahájení exekučního řízení podle § 575, odst. 3 c. ř. s. je lhůtou podle § 89 zák. o org. s., do níž se nepočítají dny poštovní dopravy.

(Rozh. ze dne 18. října 1939, R II 154/39.)

P r v ý s o u d vyhověl návrhu na povolení exekuce nuceným vyklizením bytu, opřenému o mimosoudní výpověď. **R e k u r s n í s o u d** návrh zamítl. **D ů v o d y:** Podle § 575, odst. 3 ex ř. pozbývá soudní

nebo mimosoudní výpověď platnosti, jestliže ve 14 dnech po tom, kdy nastala doba určená pro vyklizení najatého nebo pachtovného předmětu, vypovídající nenavrhne exekuci na vyklizení. V souzeném případě byla doba pro vyklizení určena nejpozději do 31. března 1939, žádost o exekuční vyklizení došla však soudu teprve 15. dubna 1939, tedy o den později. Je sice pravděpodobno, že na poštu byla podána dříve, to však je nerozhodno, neboť lhůta v § 575, odst. 3 uvedená je lhůtou práva hmotného, nikoliv formálního, takže na ni nelze vztahovati ustanovení § 89, odst. 1 zák. o soudní organizaci, podle něhož se dny poštovní dopravy do lhůt nepočítají.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rozhodující otázkou v projednávaném případě je, zda 14denní lhůta § 575, odst. 3 c. ř. s., jejíž nedodržení má v zápětí ztrátu platnosti exekučního titulu, spadá pod ustanovení § 89, odst. 1 zákona o organizaci soudní (zákon ze dne 27. listopadu 1896 čís. 217 ř. z.) čili nic. Podle citovaného zákonného ustanovení u zákonných anebo soudcovských lhůt, které v občanských právních věcech straně jdou, aby podala prohlášení, učinila návrhy nebo podání nebo aby vykonala jiné úkony, týkající se soudního řízení, dny poštovní dopravy nepočítají se do lhůty. Tento předpis byl do zákona o organizaci soudů převzat z § 135, odst. 3 vládního návrhu civilního řádu soudního a to podle motivů právě z toho důvodů, aby zasáhl nejen lhůty v řízení sporném, nýbrž i v jiném řízení soudním (nesporném). Jde tudíž jen o to, zda lhůta § 575, odst. 3 c. ř. s. je lhůtou řízení soudního v tomto smyslu a nezáleží na tom, že jsou s ní snad spojeny i účinky hmotněprávní. Sama skutečnost sice, že lhůta ta je stanovena přímo v civilním soudním řádě, jímž jest upraveno soudní řízení, by ještě nestačila k tomu, aby ji bylo možno míti za lhůtu řízení soudního, neboť lhůta § 454 c. ř. s. (ku podání žaloby z rušené držby) jest rovněž lhůta stanovena civilním řádem soudním a přece tu nejde o lhůtu soudního řízení ve smyslu § 89 zák. o org. s. (plenissimární usnesení nejvyššího soudu vídeňského ze dne 22. dubna 1902, GL. U. n. ř. č. 1858). Leč právní povaha lhůty § 575, odst. 3 c. ř. s. je zcela odchylná. Vždyť exekuční činnost soudů je součástíkou civilní pravomoci soudní a řízení exekuční i když nyní jest upraveno samostatným zákonem, je přece ve své podstatě vlastně pokračováním řízení jiného ať již sporného nebo nesporného v tom směru, aby bylo mocí donucovací docíleno uskutečnění pravoplatného nálezu, jenž byl v onom řízení předcházejícím vydán. Tomu-li tak, je i lhůta určená v § 575, odst. 3 c. ř. s. ku podání návrhu na zahájení řízení exekučního lhůtou řízení soudního ve smyslu ustanovení § 89 zák. o org. s. a proto se do ní dny poštovní dopravy nepočítají. Jinak poukazuje se v této otázce i na plenární rozhodnutí č. 10807 Sb. n. s., kde otázka tato byla řešena co do lhůt k podání námitek proti výpovědi (§§ 562, 566 c. ř. s.), neboť důvody citovaného rozhodnutí mluví rovněž pro toto řešení a není žádné příčiny, aby lhůta § 562, odst. 1 c. ř. s. určená ku podání námitek proti výpovědi se

měla počítati jinak než lhůta § 575, odst. 3 c. ř. s. určená ku podání návrhu na exekuci na základě pravoplatné výpovědi atd. V rekursu proti usnesení soudu první stolice uvedl sice povinný též, že mimosoudní výpověď, na základě níž byla exekuce povolena, neměla náležitostí exekučního titulu, opomněl však uvést, které jsou to náležitosti, jichž tato postrádá. Pokud poukazuje na to, že byt byl pod záštitou zákona o ochraně nájemníků přehlíží, že podle rozhodnutí č. 13098 Sb. n. s. povinný nemůže v exekučním řízení uplatňovati, že vypovídaná místnost jest pod záštitou zákona, když nepodal námitky, kde jedině tuto hmotněprávní námitku mohl uplatňovati.

Poněvadž pak jednak spisy — zástupce vymáhající strany je v P., exekučním soudem je okresní soud v I. — jednak průklepem s připojeným potvrzením pošty o doporučeném podání ze dne 14. dubna 1939 na okresní soud v I., je dostatečně osvědčeno, že exekuční návrh byl dán na poštu dne 14. dubna 1939, tedy ve lhůtě stanovené § 575, odst. 3 c. ř. s., bylo dovolacímu rekursu vyhověti.

Čís. 17425.

Osoba, k jejímuž zaopatření byla zřízena nadace, nezměnitelná v její neprospěch, je nehledíc k tomu, od kdy jí přísluší požitky z nadace, legitimována k žalobě podle čl. XLII uvoz. zák. k c. ř. s. v příčině poměrů nadace a jejího jmění.

Žaloba ta se nestane bezpředmětnou tím, že žalovaný svolí, aby žalobkyně nahlédla do nadačních spisů, ani pouhým jeho přednesem o poměrech nadace, jemuž se nedostává záruk přísahy podle čl. XLII uvoz. zák. k c. ř. s.

Nerozhoduje, že jde o nadaci zřízenou v cizině a jaká práva z ní vzěšla v tuzemsku.

(Rozh. ze dne 18. října 1939, Rv II 123/39.)

Žalobkyně přednesla, že žalovaný vedl a dosud vede jako její manžel správu jejího jmění. V r. 1929 zřídil žalovaný pro ni nadaci, nazvanou po žalobkyni »B.-nadace«. Nadační listina byla zřízena v C. (ve Švýcarsku) v místnostech Švýcarské bankovní společnosti. Tuto listinu podepsala žalobkyně spolu se žalovaným. Nadační majetek měl činit asi 2,000.000 švýc. Frc. Sídlem nadace bylo svého času město C. v kantonu G., kde však je sídlo nadace nyní, není žalobkyni známo. Žalovaný jako jeden za zřizovatelů nadace vedl vždy i správu nadačního majetku a dostal snímky všech spisů, které se nadace týkají, a má všechny tyto listiny v moci. Žalovaný odpírá však podati nyní žalobkyni jakoukoliv zprávu o této nadaci a jejím majetku, ač ho žalobkyně k tomu opětovně vyzvala, a odpírá vydati jí, byť i jen k nahlédnutí, jakoukoliv listinu, týkající se nadace, zejména zakládací listinu nadační a podati zprávu a účet o nadačním majetku. Popírá dokonce vznik a existenci této nadace. Žalovaný jako správce majetku žalobkyně a jako správce majetku na-